

СРБИЈА ТРЕЋА НА ТЕНКОВСКОМ БИАТЛОНУ У РУСИЈИ

БРОНЗАНИ СЈАЈ

На престижном светском такмичењу тенковских посада, припадници Војске Србије подigli су на победнички јарбол нашу тробојку поред застава Русије и Кине. Тиме су показали да наша војска, без обзира на мали буџет и мало бројно стање, има капацитет да обучи своје припаднике на нивоу највећих и најбоље опремљених армија.

Када је екипа Војске Србије кренула пут Москве 21. јула, нико није смео наглас да изговори да имамо шансе за медаљу, све и да је тако мислио. Знао је пуковник Жељко Кузмановић и сваки члан тима, а поготово они који су у „Алабино“ путовали лане, колико изузетних тенкиста ће се борити за прилику да се попне на победничко постоље. Међутим, оно што наши тенкисти нису знали, а што је постало јасно већ првих дана када су се „спојили људи и техника“, да чак и тимови који 2014. године нису били озбиљна конкуренција, сада „пуцају“ на висок пласман. Дакле, овога пута нико није дошао само да испуни број.

Тенковски биатлон био је најпрестижније и најпопуларније такмичење овогодишњих Међународних војних игара које је организовало Министарство одбране Руске Федерације од 1. до 15. августа. Успех прошлогодишњег биатлона и пажња коју је то такмичење изазвало у медијима и међу грађанима, по свему судећи, подстакао је организатора да осмисли неку врсту „војне олимпијаде“ на којој су

вештине одмерили припадници готово свих родова конвенционалне војске из 17 држава. Чак 13 земаља учесница послало је своје тенкисте на полигон „Алабино“ у Подмосковљу, међу којима су биле и велесиле попут Кине и Индије, али и изузетни тимови Казахстана, Јерменије, Киргистана, Таџикистана, Венецуеле, Анголе, Никарагве, Кувајта.

Елита на елиту

Како би се боље разумео успех наших тенкиста, било би добро знати понешто и о конкуренцији.

Оружане снаге Руске Федерације броје, према доступним подацима, више од милион људи. Гледано према бројности оклопних јединица, вероватно су прва светска сила. Месецима пре тенковског биатлона спроводили су интерна армијска такмичења и изабрали три посаде. Из сваког војног округа по једну. О њиховој обучености и вештини не треба трошити речи. Још ако се зна да су се такмичили на сопственој борбеној техници на полигону чији сваки педаљ савршено познају, јасно је да би сваки другачији пласман сем првог места за њих био раван катастрофи.

СРПСКОГ ОКЛОПА

ЕКИПА ЗА ИСТОРИЈУ

Руководство вежбе: – пуковник Жељко Кузмановић, вођа тима и главни тренер, пуковник Драган Бојић, помоћник шефа делегације, потпуковник Саша Тодоров, заменик вође тима и тренер екипе, мајор Раде Адамовић, помоћник шефа делегације за оперативне послове и помоћни тренер, старији водник прве класе Давор Јањетовић, инструктор.

Прва посада: командир мајор Нинослав Ђуђић, нишанција потпоручник Страхинја Грбић, возач десетар Александар Ђорђевић.

Друга посада: командир потпоручник Владица Тасић, нишанција разводник Владица Ђуричић, возач десетар Саша Караџић.

Трећа посада: командир поручник Никола Мишић, нишанција десетар Марјан Крстић, возач десетар Дејан Миљковић.

Резервна посада: командир старији војник Мирослав Павловић, нишанција водник Жељко Раковић, возач десетар Миливоје Тијанић.

Народноослободилачка армија Народне Републике Кине – најбројнија војска света. Оружана сила с најбрже растућим војним буџетом на свету. И још много суперлатива... Реч је о војсци чији стални састав броји више од два милиона људи. Сваке године 10 милиона младих Кинеза стаса за војну службу. Изабрати деветорицу савршених тенкиста, јасно је, није било тешко. Њихов циљ био је да пробају да парирају Русима. И то не само обученошћу већ и тенком Т96А – поносом кинеске одбрамбене индустрије.

Армија Индије – сила с око 1,2 милиона људи под оружјем. Све најбоље од британске војничке колонијалне традиције, али и древног наслеђа те велике земље данас се види на њиховим официрима. Да не носе униформе, вероватно би изгледали као нека спортска репрезентација своје земље. Сами су признали да су шест месеци бирали и припремали људство за тенковски биатлон.

Оружане силе Казахстана – према речима њихових припадника, у свом саставу имају девет тенковских

дивизија! Имајући у виду да је реч о једној од највећих земаља света, која је захваљујући великим природним богатствима убрзано развија, није ни чудо што је и њихова војска изузетна по много чему. Могло би се рећи да се њихова жеља за победом и прошле и ове године граничила с фанатизмом.

Јерменија, прошлогодишњи вицешампион тенковског биатлона, своје војнике послала је на такмичење с амбицијама да понови пласман из 2014. године. Судајући према квалитету њихових посада, за то је било шансе. С каквом жељом су Јермени кренули на „Алабино“, видело се трећег дана припрема када је једна од њихових посада преврнула тенк на стази приликом пробне вожње. Средом, нико није повређен.

Ни остале екипе на биатлону нису биле за потцењивање. Киргистан и Таџикистан негују богату традицију оклопних јединица из доба бившег СССР-а, а наследили су и добар део ратне технике из тог периода. Систем обуке пресликан је с руског, а и критеријуми су изузетно

строги. Јужноамерички и афрички тимови у Русију су дошли због доказивања, па нису штедели ни себе ни технику. Пребогати Кувајт ове године је, за разлику од 2014, на првенство послао озбиљну екипу, која само захваљујући несрећном случају није ушла у полуфинале.

Инатом против великих

– Од почетка смо знали колико вредимо, али нисмо били сасвим сигурни колико су спремне остале екипе – каже пуковник Жељко Кузмановић, вођа и главни тренер нашег тима.

Према његовим речима, Србија нити једног тренута није хтела да прихвати улогу фаворита за медаљу нарочито у тако оштрој конкуренцији. Наш тим је изнад свега своју снагу темељио на високом моралу.

– Верујем да је у момцима прорадио наш, надалеко познати инат. Када

наспрам себе имате такве силе попут Русије, Кине, Индије и такве мајсторе тенковског заната какви су Јермени и Казахстанци, пожелите да се докажете, да подигнете своју заставу високо – наводи пуковник Кузмановић.

Наш тим је, као и прошле године, стартовао у првој трци прве фазе так-

мичења. Индивидуалне трке вожене су, иначе, укупно четири дана, а свака екипа имала је по три посаде, од којих је свака возила на сопственом тенку. Од 13 репрезентација, осам најбољих ишло је у полуфинале. Пласман се рачунао сабирањем позиција које су оствариле све три националне посаде.

Првог дана све је кренуло како се само пожелети може. У својој групи прва посада Србије постиже убедљиво најбоље време. Већ тада су наши тенкисти наговестили да могу у полуфинале.

Хладан туш, међутим уследио је два дана касније, у наставку индивидуалних трка – већина тимова имала је боље време од нас!

– Веровали смо да је разлог мокра стаза која се у међувремену осушила и била далеко погоднија за вожњу, али нисмо били сигурни. Имали смо ужасну трему. Колеге су ме храбриле. Командир прве посаде мајор Ђуђић нарочито – сећа се потпоручник Владица Тасић, командир друге посаде Војске Србије.

Да је заиста киша учинила своје, показао је Тасић са својом посадом

остваривши изузетно време другог дана такмичења. Вера у добар резултат која је на тренутак била пољуљана вратила се у пуном сјају. Пласман у полуфинале „зауцала“ је трећа посада наших тенкиста под командом поручника Николе Мишића.

Велико полуфинале

Свима је било јасно да ће полуфинална трка бити најтежи део такмичења. Како се приближавао 13. август, тензија је расла. Свака екипа хтела је да се управо њихова застава појави на једном од четири тенка у финалу 15. августа. Најављени долазак највиших војних представника скоро свих земаља учесница, додатно је подгрејао атмосферу.

– Желели смо да када министар одбране Републике Србије седне у свечану ложу, буде поносан на нас, да гледа своје војнике и навија за њих. Истина, нисмо трпели притиске из Београда да морамо постићи неки одређен резултат. Нико од нас није захтевао ништа сем да дамо све од себе, па како буде. Али ми смо знали

да би улазак у финале за нас био победа сама по себи. Тако је и било – истиче пуковник Кузмановић.

За разлику од индивидуалних трка, у полуфиналу и финалу вожене су штафете. Свака екипа такмичила се на по једном тенку, док је други имала у резерви.

– То је трка у којој много више до изражаја долази обученост нишанџија, јер свака посада гађа по четири циља – три топом из покрета и један спрегнутим митраљезом. Сваки промашај доносио је по један казнени круг, који се у идеалним околностима не може прећи за мање од 50 секунди. С друге стране, тенкови су изложени суровој експлоатацији, па су кварови и откази на системима били далеко вероватнији. Уколико замени те тенк због квара, а други из било ког разлога откаже, макар то и не било вашом кривицом, завршили сте такмичење – објашњава мајор Нинослав Ђуђић, командир прве посаде и капитен нашег тима.

Уз Русију, која је била већ виђена у финалу, српски тенкисти морали су да се изборе за једно од преостала

три места. У првој трци на старту су се нашли поред Индије, Казахстана и Таџикистана. Друга четворка били су Русија, Јерменија, Киргизија и Кина.

– Када смо видели да наш и казахстански тим одмичу испред конкурената, почели смо да верујемо да је финале реалност. Тога дана смо сви били као на иглама. Не знам зашто, али када је наша трка завршена имали смо осећај да пролазимо, иако је требало да се вози и друга трка, која је, можда, чак била и јача него наша. Испоставило се да нас интуиција није преварила. Финале је било наше! – прича потпуковник Саша Тодоров, заменик шефа делегације и тренер наших тенкиста.

„Маладци”

Било је лепо бити припадник Војске Србије 15. августа на полигону Алабино, на дан финалне трке тенковског биатлона и свечаног затварања Међународних војних игара. Организатори су замислили да тога дана буде апсолутни врхунац свега што се током претходне две недеље

догађало на војним полигонима у десет република Руске Федерације. У тој намери су у потпуности успели, дајући тенковском биатлону почасно место.

Више од 8.000 посетилаца посматрало је финале с трибина, док је трку директно преносила руска државна телевизија. У свечаној ложи, поред министра одбране Руске Федерације Сергеја Шојгуа и највиших војних представника земаља учесница, седео је и наш министар одбране Братислав Гашић.

„Маладци танкисти!” „Маладци гвардејци!” Орило се с коментаторске трибине када су четири силна тима потерали грдосије од 43 тоне по полигону Алабино. Домаћа публика, поред природно највеће подршке руској екипи, највише је скандирала управо српским тенкистима. И за то је било разлога.

Да у последњем кругу нашем тиму није отказао аутоматски пуњач топа, и да због тога нисмо морали да возимо три казнена круга, можда би се на грудима наших тенкиста нашло и сјајније одличје. Овако смо морали да се „задовољимо” трећим местом, иза Русије и Кине.

Радост и понос није крио ни министар Гашић који је од срца честитао нашим тенкистима после доделе медаља.

– Хвала вам! Србија је поносна на вас! Хвала вам јер сам се данас, међу свим овим министрима и генералима осећао поносно што сам из Србије! Ми смо мала земља, али имамо добру војску. То сте данас и доказали! – рекао је министар Гашић, честитајући нашим тенкистима. ■

Александар ПЕТРОВИЋ